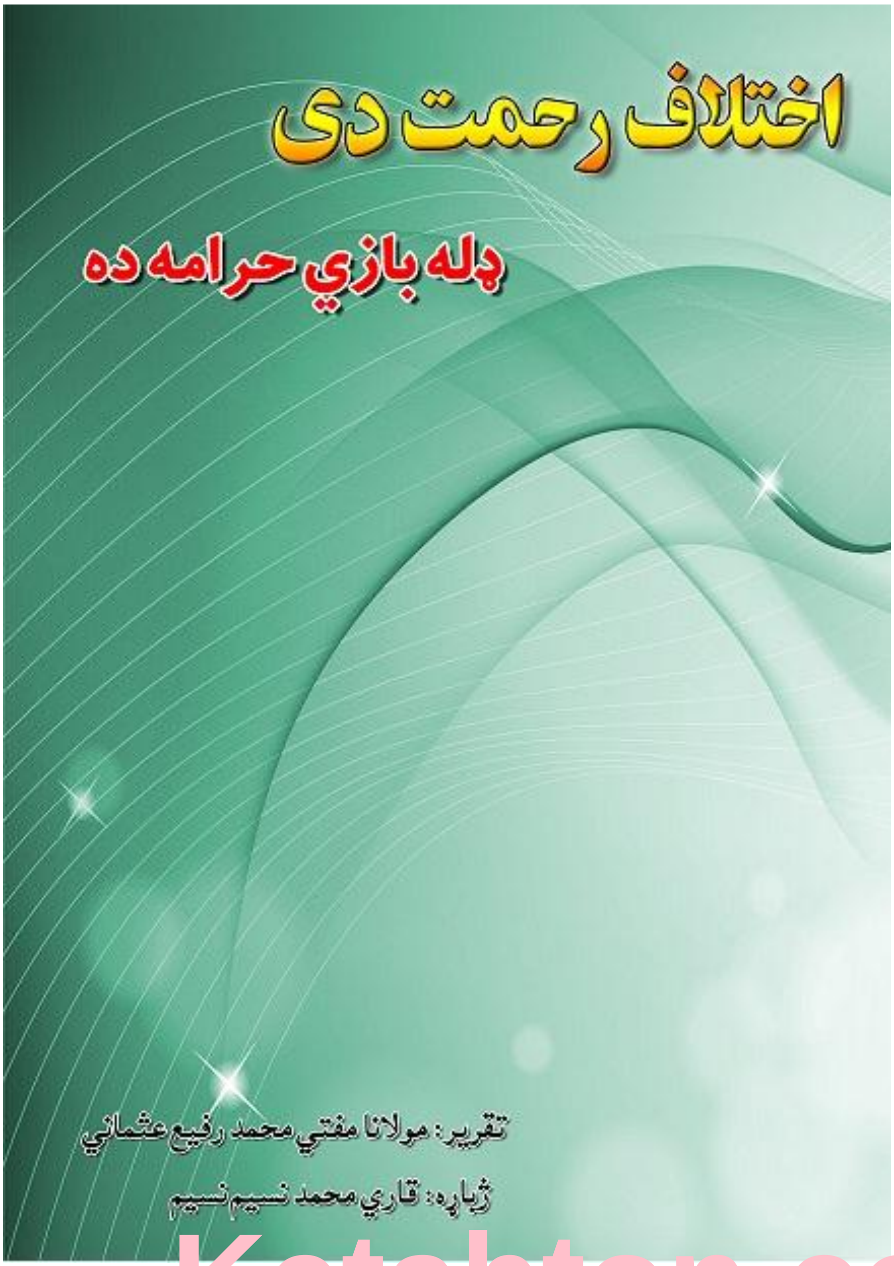

Ketabton.com

د تعليم الاسلام ويب پاڼې له خوا:

www.taleemulislam-radio.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

اختلاف رحمت دی

ډله بازي حرامه ده

تقریر: مولانا مفتي محمد رفيع عثماني حفظه الله

ژباړه: قاري محمد نسيم نسيم

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کتاب پېژندنه

د کتاب نوم: **اختلاف رحمت دی، ډله بازي حرامه ده**

مؤلف: مولانا مفتي محمد رفيع عثماني مد ظله

ژباړه: قاري محمد نسيم نسيم

د چاپ کال: قمري، ۱۴۳۴، ربيع الاول

اړيکي: ۰۷۰۰۳۲۱۴۷۹او ۰۷۰۰۳۵۹۵۴۲

چاپ چاري: احمد شاهي کتاب خانه (کابل بازار کندهار)

ددې کتاب د چاپ حقوق د خپرونکي سره خوندي دي!

(c) ketabton.com: The Digital Library

مخ	سرلیک	ګڼه
۱	د ناشر وړاندیز	۱
۲	د سر خبري	۲
۳	د خطبې د ایت ژباړه	۳
۳	د یهودي پلانونو سره د مقابلې طریقه	۴
۵	د قران کریم یو خاص اسلوب	۵
۶	قرانکریم د حق معیار دی	٦
۸	که اختلاف په خپلو حدودو کې دننه وي نو ناوړه نه دی	۷
۱۰	بېله شکه اسلام یو دی، لیکن...	۸
۱۱	اختلاف څنګه رحمت ګرځي؟	۹
۱۲	د اختلاف تر څنګ تعظیم او احترام	۱۰
۱۵	د جمل او صفین د جګړې اړوند مشکل او جواب	۱۱
۱۶	یو مهم اصول	۱۲
۱۸	د رایې د اختلاف څخه چاره نشته	۱۳
۱۹	درې شیان	۱۴
۲۰	د تفرق او ډله بازۍ د جواز هیڅ صورت نشته	۱۵
۲۱	نهي عن المنکر څه وخت ضروري دی؟	١٦
۲۲	د حضرت ابو سعید خدري ﷺ واقعه	۱۷
۲۴	د اختر په لمانځه کې سجده سهوه ولې معاف ده؟	۱۸
۲۴	حطیم یې ولې په بیت الله کې نه کړی شامل؟	۱۹
۲۵	د مسلمانانو د بربادۍ دوه اسباب	۲۰
۲۶	په دوو مغرورو کسانو کې هیڅکله اتفاق نه سي راتلای	۲۱
۲۶	مه خپل مسلک پرېږدئ او مه د بل په مسلک کار لرئ	۲۲
۲۷	خلاصه	۲۳

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ناشر وړاندیز

مولانا مفتي محمد رفیع عثماني صاحب د دارالعلوم کراچي صدر تېر کال د عمرې د پاره سعودي عربستان ته تشریف وړی و. د دغه سفر په دوران کي چي د ۱۴۲۵ د جماد الاولی ۱۳ چي د ۲۰۰۴ کال د جولای د اولي سره سمون خوري، په جده کي د بهجت ایوب زنجاني صاحب په کور کي د پوهانو یوه منتخبه اجتماع وه. چي په دې غونډه کي مولانا صاحب په خپل نوبت سره ډېر ګټور او عظیم خطاب د قران کریم او احادیثو په رڼا کي و محمدي امت ته وکړی. د عوامو د ګټې په خاطر "ادارة المعارف کراچي ۱۴" ته دا بیان د یوه کتاب په شکل کي ټولني ته د وړاندي کولو سعادت حاصلیږي. الله تعالی دي یې په خپل دربار کي قبول وګرځوي او ویونکو ته دي د دې کتاب څخه د صحیح ګټې اخیستولو توفیق ورکړي. آمین

د دعا غوښتونکی
محمد مشتاق ستي
ادارة المعارف کراچي

ذوالحجه ۱۴۲۶هـ
مطابق جنوري ۲۰۰۶

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سر خبري

نحمده و نصلي على رسوله الكريم، اما بعد :

فَاعُوْذُ بِاللهِ مِنَ الشَّيْطَانِ الرَّجِيمِ. بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ:

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ حَقَّ تُقَاتِهِ وَلَا تَمُوتُنَّ إِلَّا وَأَنتُم مُّسْلِمُونَ ﴿١٠٢﴾ وَاعْتَصِمُوا بِحَبْلِ اللَّهِ جَمِيعًا وَلَا تَفَرَّقُوا ۚ وَاذْكُرُوا نِعْمَتَ اللَّهِ عَلَيْكُمْ إِذْ كُنتُمْ أَعْدَاءً فَأَلَّفَ بَيْنَ قُلُوبِكُمْ فَأَصْبَحْتُم بِنِعْمَتِهِ إِخْوَانًا وَكُنتُمْ عَلَىٰ شَفَا حُفْرَةٍ مِّنَ النَّارِ فَأَنقَذَكُم مِّنْهَا ۗ كَذَٰلِكَ يُبَيِّنُ اللَّهُ لَكُمْ آيَاتِهِ لَعَلَّكُمْ تَهْتَدُونَ ﴿١٠٣﴾

درنو او محترمو عزيزانو ! زه تر هر څه د مخه د ګران ورور محترم بهجت صاحب شکر ګذاريم چي هغه ددې فرصت خيال ساتلی او ستاسو درنو ډېر ممنون يم چي خپل قيمتي وخت مو را ويستی او ما کمزوري ته مو دا نيکمرغي را وبخښل چي ستاسو درنو په حضور کي د خپل زړه څه وويلای سم. الله تعالی دي تاسو ته ددې محبت جزاء خير درکړي. آمين

محترمو ! د جمله معترضه په ډول به دا خبره وکړم چي تاسو حضرات به شايد تعجب کوی چي ما احرام تړلی دی او ددې تر څنګ مي خولۍ هم پر سر ده او موزې مي هم په پښو دي. اصلاً خبره دا ده چي ما تر اوسه پوري لا خپل احرام شروع کړی نه دی. تاسو درنو ته معلومه ده چي احرام ددې لباس څخه نه شروع کيږي بلکه څنګه چي تلبيه د نيت سره څوک ووايي د هغه وخت

(c) ketabton.com: The Digital Library

څخه احرام شروع کیږي. خو کله چي د دې ځای څخه د روانېدو وخت سو نو ان شاءالله هغه وخت زه احرام شروع کوم.

د خطبې د ایت ژباړه

محترم بهجت صاحب ما ته دا ویلي وه چي که څه هم دا غونډه به ډېره مختصره وي خو په دې کي به د مختلفو تنظیمونو او مسلکونو سره تعلق لرونکي احباب موجود وي نو یو داسي بیان باید وسي چي زموږ د ټولو لپاره ګټور وي. نو له همدې کبله ما د قران کریم هغه ایت انتخاب کړی چي ستاسو په مخ کي ما تلاوت کړی او د دې ایت ژباړه داسي ده:

"ای د ایمان خاوندانو! د الله څخه وبیرېږئ څو مره چي د ده څخه د بېرېدلو حق دی او تاسو ته دي مرګ نه راځي مګر په داسي حالت کي چي تاسو مسلمانان یاست. او تاسو د الله رسۍ په ټینګه ونیسئ او په خپل منځ کي مه مختلف (بې اتفاقه) کیږئ. او د الله تعالی هغه نعمت در یاد کړئ چي تاسو یو د بل دښمنان واست بیا الله تعالی ستاسو په زړونو کي الفت پیدا کړی او تاسو د ده په فضل سره وروڼه وګرځېدلاست..."

د یهودي پلانونو سره د مقابلې طریقه

په " إِذْ كُنتُمْ أَعْدَآءً فَأَلَّفَ بَيْنَ قُلُوبِكُمْ... " کي د اوس او د خزرج د قبیلو د اختلافاتو طرف ته اشاره ده. دا دواړه د مدینې منورې د عربو مشهوري قبیلې وې، په کلونو کلونو یې ترمنځ د قتلونو او فسادونو لړۍ جاري وه. او یهودیان چي د مدینې په شا او خوا علاقه کي مقیم وه، هغو د غو د ښمنیو ته لمن وهله او د همدغو اختلافاتو او جګړو څخه دوی ته مالي ګټه رسېدل

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځکه چې د دې جګړو ځخه د یهودو اسلحې خرڅېدلې چې په دې سره یهودو ډېره شتمني لاس ته راوړل او جنګېدونکو دواړو ډلو (اوس او خزرج) به د یهودو څخه قرض اخیستی چې پر دې باندي بیا هغو سود هم خوړی.
یهودیانو د دې جنګو ته په لمن وهلو سره څه څه پلانونه او دسیسې جوړولې؟ هغه یو اوږد داستان دی او هغه داستان تقریباً همدغسې دی لکه څنګه چې نن سبا د مسلمانانو په خپل منځ کې په جنګولو سره تکرارېږي. په دغه ایت کې د هغه دسیسو سره د مقابلې کولو یوه طریقه ښودل سوې ده. او هغه طریقه تقوا اختیارول او په خپل منځ کې په اتفاق او اتحاد سره اوسېدل دي. په داسې حال کې چې تر ټولو مخکې دا حکم راته سوی دی:

" يَـٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ ٱتَّقُواْ ٱللَّهَ..." یعني ای د ایمان خاوندانو د الله څخه وبېرېږئ. د الله څخه د بېري مطلب دا دی چې خپل ځانونه د هر قسم ګناهونو څخه وساتئ. د کوچنیو ګناهونو څخه یې هم وساتئ او د لویو ګناهو څخه یې هم وساتئ، د ښکاره ګناهو څخه هم او د پټو ګناهونو څخه هم. د حقوق الله اړوند ګناهونو څخه هم او د حقوق العباد اړوند ګناهونو څخه هم، د ظاهري اعضاوو د ګناهونو څخه هم او په زړه کې د پټو ګناهونو څخه هم ځانونه وساتئ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د قران کریم یو خاص اسلوب

د قرانکریم یو خاص اسلوب دا دی چي کله یو حکم کوي او چي هغه په ظاهره د بنده ګانو لپاره څه مشکل وي نو د دغه مشکل د حلولو طریقه هم ورښوي. دا چي په دې ایت کي یې د "تقوا" حکم کړی دی چي دا دومره آسانه کار نه دی بلکه د ژبي، غوږ، زړه، لاس او پښې د هر قسم ګناه څخه ساتل یو مشکل کار دی. خو د دې مشکل د اسانۍ لپاره یوه طریقه په سورت توبه کي په داسي ډول راځي:

يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ ٱتَّقُواْ ٱللَّهَ وَكُونُواْ مَعَ ٱلصَّٰدِقِينَ ﴿١١٩﴾

ژباړه: ای ایمان والاوو! وبېرېږئ د الله څخه او د صادقینو سره واوسېږئ.

د "الصادقین" څخه مراد هغه خلک دي چي په ژبه هم رښتیني وي، په زړه کي هم رښتني وي، په عقیده کي هم رښتني وي او په عمل هم رښتني وي یعني د الله رښتني دوستان.

ګویا دا یې راته وښودل چي کله د الله د دوستانو سره اوسې نو تقوا لاس ته راوړل آسانه کیږي. او زموږ تجربه هم دا ده چي د الله والا خلګو سره په اوسېدولو د ګناهونو څخه ځان ساتنه آسانه کیږي. مثلاً که موږ د لسو پنځلسو ملګرو سره په یوه سفر روان سو، که هغه ټول ښه لمونځ ګذاره خلک وي، د ګناهو څخه خلاص خلک وي، متقي او پرهېزګاره خلک وي نو بیا د ګناهو د پاره هیڅ لاره نه پیدا کیږي بلکه ګناه کول مشکل وي. او که چیري موږ د فاسقانو او فاجرانو خلګو سره په سفر کي ووځو چي هغوی نه د

(c) ketabton.com: The Digital Library

لمانځه پروا لري، نه د حلال او حرامو او نه د پاکۍ اوناپاکۍ پروا لري نو هلته خو بیا د اودس کول هم مشکل ، د لمانځه کول هم او د نورو ګناهو څخه ځان ساتل هم مشکل وي.

قرانکریم د حق معیار دی

او دلته یې پر تقوا باندي د عمل کولو معیار راوښوی هغه دا چي: " وَٱعۡتَصِمُواْ بِحَبۡلِ ٱللَّهِ جَمِيعٗا وَلَا تَفَرَّقُواْ..." یعني "د الله ﷻ رسۍ" یعني قرانکریم ټینګ ونیسئ. یعني دا یې راوښول چي که ټوله په ګډه سره قرانکریم په مضبوطۍ سره ونیسی یعني ټوله په ګډه سره پر دې عمل وکړی نو تقوا لاس ته راځي ځکه چي پر قران عمل کول په اصل کي تقوا ده.

ددې څخه معلومه سوه چي قران د حق معیار دی (حقه لار اصلاً په قرانکریم معلومیږي). او بیا چي قران کوم شی د حق معیار ټاکلی وي هغه هم د حق معیار دی. هغه داسي چي قرانکریم رسول الله ﷺ د حق معیار بللی دی، اصحاب کرام رضي الله عنهم یې د حق معیار بللي دي او د الله رښتني دوستان (اولیاء) یې د حق معیار بللي دي.

ګویا اوله خبره دا سوه چي قران باید خپل رهبر او رهنما وګرځول سي او پر هغه عمل وکړل سي. مګر موږ د یوه معلم د لارښوونې څخه پرته په قران مجید په پوره ډول نه سو پوهېدلای ځکه چي د انسان معلم کتاب نه وي بلکه انسان وي. د دنیا هیڅ علم او فن یوازې د کتاب د مطالعې څخه نه سي لاس ته راتللای. الله رب العزت د هر کتاب او هري صیحفې سره یو نبي رالیږی چي هغه یې ددې کتاب یا صیحفې معلم جوړیدی. قرانکریم د رسول الله

(c) ketabton.com: The Digital Library

ﷺ په ذریعه رالېږل سوی دی او خپله قران مجید رسول الله صلی الله علیه وسلم د قران معلم ټاکلی دی. په سورت آل عمران کي د رسول الله ﷺ د پیغمبري د مقاصدو څخه دوه مقصده دا ښوودل سوی دي:

وَيُعَلِّمُهُمُ ٱلۡكِتَٰبَ وَٱلۡحِكۡمَةَ... (۱۶۴)

ژباړه: او (رسول الله ﷺ) مؤمنانو ته قران او حکمت یعني د پوهۍ خبري ورښووي.

د رسول الله ﷺ په منصبي فرایضو کي دا خبره شامل کړل سوې ده چي هغه د قران مجید الفاظ هم امت ور وښوي او د قرانکریم معنی او مفهوم هم ور وښوي. دا مضمون په قران مجید کي تر څلورو په زیاتو ځایونو کي بیان سوی دی.

هیڅ کتاب د نبي څخه بغیر نه دی راغلی البته داسي ضرور پېښه سوې ده چي نبي راغلی دی خو کتاب نه دی راغلی. نو معلومه سوه چي په کتاب الله د پوهېدو او په هغه د عمل کولو لپاره معلم لازمي دی. د قران کریم معلم هغه د کونینو تاجدار، سرور عالم ﷺ دی، او بیاد هغه شاګردان چي دده څخه یې دا کتاب زده کړی دی هغه صحابه رضي الله عنهم د قران معلمان دي، او بیا د هغو شاګردان او بیا د هغو شاګردان (ددې کتاب معلمان دي) تر داسي اندازې چي دا سلسله الحمد لله تر اوسه پوري په تواتر سره را روانه ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

که اختلاف په خپلو حدودو کي دننه وي نو ناوړه نه دی

په دې ایت کي وروسته بل حکم دی چي: "تاسو د الله رسۍ په ټینګه ونیسئ او په خپل منځ کي مه بې اتفاقه کیږئ."

دلته په خاص ډول په دې اعتبار سره د خاص پاملرني ضرورت دی چي قران مجید په دې ځای کي د "وَلَا تَفَرَّقُواْ " (په خپل منځ کي بې اتفاقي مه راولئ) لفظ استعمال کړی دی د " وَلا تَخْتَلِفُوْ اْ " (اختلاف مه کوئ) لفظ یې نه دی استعمال کړی ځکه چي اختلاف یعني د رایي اختلاف که چیري د قران او سنتو په تعبیر او تشریح کي وي، اخلاص، للهیت او د تقوا په موجودیت کي وي، خپله لویي ښکاره کول او د نورو د ذلیل کولو په نیت نه وي او اختلاف کونکی د قران او سنتو د تشریح کولو اهلیت ولري او په داسي مسائلو کي اختلاف وي چي په هغو کي واقعاً د رایي اختلاف راتللای سي (چي هغو ته په اصطلاح کي "مجتهد فیه" مسائل ویل کیږي یعني داسي مسائل چي د هغو په باره کي په قران او سنتو کي کوم واضح حکم نه وي ورکول سوی) نو دغسي اختلاف مذموم (بد) نه دی بلکه محمود دی. د صحابه کرامو رضي الله عنهم ترمنځ هم د رایي دا ډول اختلاف موجود وو او دا اختلاف په هغو معاملاتو کي راغلی چي د هغو په اړه په قران او حدیث کي کوم واضح حکم موجود نه وو.

په بعضو حالاتو کي د رایي د اختلاف په نتیجه کي د صحابه کرامو رضي الله عنهم ځنځه ځینو پر یوه رایه عمل وکړی او نورو پر بله رایه عمل وکړی، نبي کریم صلی الله علیه وسلم پرې خبر سو نو ده مبارک پر هڅا اعتراض ونه فرمایه، مثال یې دا دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې د احزاب د غزا څخه تر فارغېدو وروسته جبرائل امین عليه السلام د رسول الله ﷺ په خدمت کې حاضر سو او عرض يې وکړی چې: تاسو زغره ایسته کړل موږ خو لا تر اوسه نه ده ایسته کړې تاسو به اوس پر بنو قریظه باندي حمله کوی، نو نبي کریم ﷺ سمدستي صحابه کرامو ته د بنو قریظه خوا ته د تللو حکم ورکړی او ویې وفرمایل: لاَ يُصَلِّيَنَّ أَحَدٌ الْعَصْرَ إِلاَّ فِي بَنِي قُرَيْظَةَ. [1]
ژباړه: په تاسو کي دي هیڅوک د مازیګر لمونځ نه کوي مګر په بني قریظه کي (به يې کوي).

صحابه کرام رضي الله عنهم روان سول لیکن په لاره کي د مازیګر د لمانځه وخت راغلی، اوس سوال دا وو چي که چیري د مازیګر لمونځ په بنو قریظه کي اداء کوي نو لمونځ قضاء کیږي یا يې وخت مکروه کیږي او که يې دلته اداء کړي نو په ظاهره د رسول الله ﷺ نافرماني کیږي. د صحابه کرامو رضي الله عنهم دوې رایي او نظریې سوې، د یو څو صحابه کرامو رضي الله عنهم قول دا وو چي د رسول الله ﷺ مقصد دا وو چي موږ باید ژر بنو قریظه ته ورسیږو تر داسي اندازې چي د مازیګر لمونځ هلته ورسوو، ګویا د لمانځه قضاء کول مقصد نه دی بلکي ژر رسېدل مقصد دی لیکن څرنګه چي اوس د مازیګر په وخت کي دننه هلته رسېدل مشکل دي نو له دې لپاره موږ ته لمونځ هم دلته کول په کار دي.

١: رواه البخاري، كتاب المغازي، باب مَرْجَعِ النَّبِيِّ صلى الله عليه وسلم مِنَ الأَحْزَابِ وَمَخْرَجِهِ إِلَى بَنِي قُرَيْظَةَ

(c) ketabton.com: The Digital Library

د نورو صحابه کرامو ﷺ رایه بیا دا وه چي څرنګه چي د رسول الله ﷺ حکم دا وو چي د مازیګر لمونځ به په بنو قریظه کي کوو نو که قضاء وي یا اداء کول وي، په هر حال کي لمونځ هم هلته کول په کار دي. نو ځینو صحابه وو ﷺ په لاره کي لمونځ وکړی او ځیني هلته ورسېدل او لمونځ یې اداء کړی. وروسته دا واقعه د رسول الله ﷺ په حضور کي بیان کړل سوه نو ده مبارک ﷺ پر یوې ډلي لا هم ملامتیا ونه فرمایل.

ددې څخه دا خبره معلومه سوه چي که چیري د قران او سنتو په ارشاداتو کي د دوو معناګانو احتمال وي او د هغو څخه یو احتمال د علم خاوندان په اجتهاد کولو سره اختیار کړي او بعضي نور اهل علم بل احتمال اختیار کړي نو په هغوی کي هیڅ طرف ناجائز نه وي او پر دې باندي هیڅ اعتراض هم جائز نه دی، د فقهاوو د اختلاف حقیقت هم دا ډول دی.

بېله شکه اسلام یو دی، لیکن...

نن د فقهاوو اختلاف ته په بده سترګه کتل کیږي چي اسلام خو یو دی نو بیا دا حنفي، مالکي، شافعي او د حنبلي کېدلو څه مطلب دی؟ بېله شکه اسلام یو دی، الله تعالی یو دی، قران یو دی، قبله یوه ده، نبي ﷺ یو دی لیکن په همدغه یوه دین کي د ننه الله جل جلاله دا (یو ډول) نرمي (تحرک) ایښی دی چي په ځینو احکاماتو کي د ننه یې مختلف امکانات او احتمالات کښېښول تر څو د هري زمانې فقها او مجتهدین د قران او سنتو پر دلائلو په غور کولو سره مسائل استنباط کړای سي او په داسي صورت کي د مجتهدینو د رایو ترمنځ اختلاف راتلل یو ظاهري خبره ده لیکن ددې اختلاف حق د هغه چا دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

چي په هغه کي د اجتهاد صلاحیت موجود وي، د قران او سنتو ماهر وي او د تر بحث لاندي مسائلو اړوند ټول احادیث دده په علم کي وي.

اختلاف څنګه رحمت جوړیږي؟

داسي خلګ چي کله په یوه مسئله کي د رایي اختلاف کوي، د رایي دا اختلاف د امت لپاره رحمت جوړیږي، هغه څنګه؟ ددې مثال داسي وبولی چي د یوې مسئلې اړوند د مجتهدینو دوه اقوال دي او دواړه اقوال پر دلائلو ولاړ دي لیکن قطعي دلائل د یوه فقیه سره لا هم نسته. اوس نو یو شخص د مجبوره کونکي حالاتو ښکار سو نو ددې زمانې د مفتي لپاره دا ګنجایش وي چي دی د هغه بل مجتهد پر قول فتوا ورکړي.

ددې برعکس په کوم بل هیواد کي دهغه د برعکس پر قول باندي د فتوا ورکولو سخته اړتیا رامنځته سوه نو د هغه ځای د مفتي لپاره ددې ګنجایش دی چي هغه د خپل مجتهد امام قول پرېږدي دده پر مخالف قول باندي فتوا ورکړي. ګویا په یوه هیواد کي پر یوه قول فتوا ورکول سوه او په بل ملک کي ددې برعکس قول اختیار کړل سو، په همدې ډول په شریعت کي نرمي پیدا سوه او د امت لپاره رحمت جوړ سو، دې ته و فرمایل سول چي:

اختلاف امتي رحمة. [2]

٢: کشف الخفاء ج١، ۶۶، رقم الحدیث: ١٥٣

(c) ketabton.com: The Digital Library

د اختلاف تر څنګ تعظیم او احترام

لیکن دا اختلاف دی "تفرّق" نه دی، د صحابه کرامو رضي الله عنهم ترمنځ هم اختلاف راغلی دی "تفرّق" نه دی راغلی، بې اتفاقي او جلا والی نه دی راغلی، د فقهاء کرامو ترمنځ هم اختلاف وو، "تفرّق" نه وو، فرقه بندي او ډله بازي نه ده سوې، حال دا چې د خپل منځي اختلاف سربېره مجتهدین امامانو یو د بل تعظیم او احترام کاوه او اوس هم د دوی د مسلکونو (مذهبونو) پیروان یو د بل سره په ډېر تعظیم او احترام سره ویني.

زه همدا اوس د اُردن ښخه راغلم، زما ټول کوربه شافعي مذهبه وه، شام ته ولاړم نو هلته ځني شافعي، ځني حنبلي او ځني حنفي مذهبه وه، لیکن زموږ د هغو ټولو سره دوستۍ وې. بعضي وخت په سفر کي داسي کېدل چي د ماپښین په وخت کي به زموږ ځینو ملګرو ویل چي موږ خو د ماځیګر لمونځ هم همدا اوس اوس اداء کوو (ځکه چي د دوی په مذهب کي ددې ګنجایش دی چي د سفر په حالت کي د ماځیګر لمونځ هم د ماپښین د لمانځه وروسته د ماپښین په وخت کي اداء کړل سي)، موږ ورته ویل چي ښه دی تاسو یې اداء کړی، موږ پر خپل وخت د ماځیګر لمونځ اداء کوو لیکن مینه، تعظیم او احترام پر خپل حال پاته وو.

د امام شافعي رحمة الله علیه او د ځینو نورو فقهاوو دا مذهب دی چي کله د جماعت لمونځ کیږي نو د مقتدي لپاره هم د سورت فاتحه ویل ضروري دي، په داسي حال کي چي د امام ابو حنیفه رحمة الله علیه په نزدد مقتدي لپاره په داسي صورت کي سورت فاتحه ویل جائز هم نه ده، دا یو ډېر لوی اختلاف دی، د لمانځه اړوند چي څه نور اختلافات دي هغه د افضل او غیر افضل

(c) ketabton.com: The Digital Library

(اختلافات) دي، ليکن دا اختلاف د وجوب او د عدم جواز دی، او دلائل د دواړو سره په قوي درجه سره سته، د قران کريم او صحيح احاديثو څخه دي.

امام شافعي رحمة الله عليه د امام محمد رحمة الله عليه شاګرد دی او امام محمد رحمة الله عليه د امام ابوحنيفه رحمة الله عليه شاګرد دی، امام شافعي رحمة الله عليه د امام ابوحنيفه رحمة الله عليه و مزار ته حاضر سو، هلته د لمانځه وخت راغلی، د امام شافعي رحمة الله عليه دا عام عادت وو چي هغه د امامت لپاره نه مخته کېدی ليکن دلته چي کله د جماعت وخت راغلی نو خپله د امامت لپاره وړاندي سو، لمونځ يې ورکړی او په لمانځه کي يې رفع اليدين ونه کړی (د رفع اليدين اختلاف د افضل او غيرافضل دی، د امام شافعي رحمة الله عليه په آند رفع اليدين کول افضل دی او د امام ابوحنيفه رحمة الله عليه په آند نه کول افضل دي).

کله چي د لمانځه څخه فارغه سو نو يوه شاګرد ځني وپوښتل چي دا څه خبره ده؟ ستاسو عادت خو د امامت کولو نه وو دلته تاسو خپله مخته سولاست، او بيا مو رفع اليدين هم ونه کړی. ويې فرمايل چي رفع اليدين مي په دې خاطر ونه کړی چي دا زما په نزد افضل خو دی واجب خو نه دی، ما ته دلته په لمانځه کولو کي شرم راغلی چي زه د امام ابوحنيفه رحمة الله عليه د رايي خلاف عمل وکړم. او د امام لپاره ځکه مخته وړاندي سوم چي که ما د چا تر شا لمونځ کوی نو ما به سورت فاتحه ويلای ځکه چي زما د مسلک مطابق بېله دې څخه لمونځ نه کيږي مګر دلته د امام صاحب د مسلک پر خلاف کار کولو ماته شرم ودرېدی نو په دې خاطر زه (اوس په لمانځه کي) امام سوم ځکه چي امام ته د دواړو مذهبونو مطابق سورت فاتحه ويل ضروري ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا وو دديِ خلکو يو تر بله احترام او تعظيم، کوم خلک چي دا اختلافات د ملامتيا ذريعه جوړوي، هغوی د انتهايي درجې بې دينۍ ثخه کار اخلي او يا د انتهايي درجې ناخبرۍ پر بنياد دا خبري کوي! کوم حضرات چي د دغو اختلافاتو حقيقت پېژني، هغوی ته معلوم دي چي دا اختلافات محضي د الله جل جلاله لپاره وه، په دې کي د نفس هيڅ مداخله نه وه، بلکي کوم اختلافات چي د فقهاء کرامو ترمنځ وروسته سوي دي، دا د صحابه کرامو رضي الله عنهم ترمنځ هم موجود وه، دارنګه چي بعضي صحابه کرامو رضي الله عنهم "قرائت فاتحه خلف الامام" ويل ، ليکن بعضو نه ويل، بعضو رفع اليدين کوی خو بعضو نه کوی، بعضو آمين په لوړ آواز وايه خو بعضو نه وايه. د لمانځه د قصر په باره کي د حضرت عبدالله بن مسعود رضي الله عنه مسلک د حضرت عثماني غني رضي الله عنه د مسلک ثخه مختلف وو، دا ټولي خبري وې ليکن پر دې سربېره قران مجيد د دوی په باره کي فرمايي:

أَشِدَّآءُ عَلَى ٱلۡكُفَّارِ رُحَمَآءُ بَيۡنَهُمۡۖ . (سورة الفتح، ايت۲۹)

ژباړه: (صحابه کرام رضي الله عنهم) د کفارو په مقابله کي سخت او په خپل منځ کي نرم زړه دي.

قران مجيد د امتياز داطلايي کربنه ټولو صحابه کرامو ته ورکړې ده چي دوی په خپل منځ کي رحيم او کريم دي، معلومه سوه چي د دوی دا اختلاف خالص پر للهيت باندي ولاړ وو، پر نفس يا ضد باندي نه وو مبني.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د جمل او صفین د جګړې اړوند مشکل او جواب

دلته یو څوک دا سوال کولای سي چي د جمل او صفین د جګړې کوم واقعات چي رامنځ ته سول، هلته یو د بل خلاف جګړې ته لاس واچول سوو ،دا څه شي وو؟ ایا دا تفرق وو او که اختلاف؟ جائز وو او که ناجائز؟ پر نفسانیت بنا وو او که پر للهیت بنا وو؟

ددې اصولي جواب خو په دې ایت کي ورکول سوی دی چي همدا اوس بیان کړل سوو چي د هغه څخه معلومیږي چي دا حضرات " رُحَمَاءُ بَيْنَهُمْ " وه، معلومه سوه چي د هغوی هیڅ جګړه د نفسانیت لپاره نه وه، حال دا چي ددې نورو پر دلائل هم سته چي تاریخ هغه محفوظ کړي دي.

۱:- د حضرت علي رضي الله عنه څخه د صفین د جګړې پر وخت دا وپوښتل سول چي د سبا په جنګ کي که موږ د خپل مخالف لښکر صحابه قتل کړو نو د هغو به څه حکم وي؟ ویې فرمایل چي هغوی به شهیدان وي، بیا یې څني وپوښتل: که زموږ د لښکر کسان قتل کړي نو د هغو به څه حکم وي؟ ویې وفرمایل چي هغوی به هم شهیدان وي. همدا سوال د حضرت معاویه رضي الله عنه څخه هم وسو، هغه هم هغه جواب ورکړی کوم چي حضرت علي رضي الله عنه ورکړی وو[3]. ځکه چي دواړي ډلي د الله جل جلاله لپاره جنګېدلې نه د حکومت لپاره.

۳: مقدمه ابن خلدون، فصل ۳۰، ص۳۸۵

(c) ketabton.com: The Digital Library

۲:- دوهم دليل چي تاريخ ساتلی دی دا دی چي: د صفين د جنګ په زمانه کي دا خبر راورسېدی چي د روم عيسوی پاچا "قيصر" غواړي چي پر شام حمله وکړي نو حضرت معاويه رضي الله عنه هغه ته داسي خط وليکی[4]:

" ستا د کومي ارادې خبر چي موږ ته رسېدلی دی، که تا پر دې باندي عمل وکړی نو زه د خپل ملګري (حضرت علي رضي الله عنه) سره صلح کوم او د هغه په تر ټولو مخکي صف کي درېږم او ستا طرف ته درځم او د بدبويه قسطنطنيې (استنبول) څخه توره ايره جوړوم او تا د پاچاهۍ څخه د زردکي په ډول راکاږم او داسي بزګر درڅخه جوړوم چي خنزيران به پيايي (څروي)."

دا د صحابه کرامو رضي الله عنهم شان وو، رښتيا خبره دا ده چي موږ صحابه کرام رضي الله عنهم د نن سبا پر سياست پوهانو قياسوو، ترمنځ يې د مځکي او آسمان فرق دی، موږ وګوره او صحابه کرام رضي الله عنهم وګوره! قران مجيد او احاديث د هغو د فضائلو څخه ډک دي.

يو مهم اصول

يو مهم اصول د يادولو وړ دی چي زموږ والد ماجد (حضرت علامه مفتي محمد شفيع) رحمة الله عليه په خپل کتاب "**مقام صحابه** رضي الله عنهم" کي ليکلی دی، چي د هغه حاصل دا دی چي کله تاسو د تاريخ يو کتاب راواخلی نو تاسو ته به د بعضو صحابه کرامو رضي الله عنهم مثلاً د حضرت معاويه رضي الله عنه په اړه ډول ډول خبري په لاس درسي، نو حيران به سی چي د رسول الله صلی الله عليه وسلم صحابي حضرت معاويه

۴: تاج العروس: ج۷، ص۲۰۸، همدارنګه وګورئ: الغريب للخطابي، ج۲، ص۵۳۵، الفائق: ج۱، ۴۶، لسان العرب، ج۱، ص۱۱۶ او ص ۱۵۴

(c) ketabton.com: The Digital Library

ﷺ داسي کوي؟! کله بیا د حضرت عمرو بن العاص ﷺ په اړه همداسي خبري مخي ته درځي او کله بیا د بل صحابي په اړه وي، لیکن خبره دا ده چي د تاریخي روایاتو سند په دومره اندازه قوي او مضبوط نه وي لکه څرنګه چي د احادیثو دا مضبوط وي او نه هم تاریخ پوهان د هغو ټاکل سوو شرائطو پابندي کوي د کومو شرائطو پابندي چي محدثین کوي. په تاریخي روایاتو کي کمزوره بلکه د درواغجنو راویانو روایتونه هم راځي، په داسي حال کي چي په احادیثو کي دننه په پلټنه سره او به او شیدې جلا سوي دي، او د صحابه کرامو ﷺ فضائل، د هغو بزرګي، د هغو پاکي او د هغو انصاف په قران کریم او متواترو احادیثو کي بیان کړل سوي دي، همدا وجه ده چي د صحابه کرامو ﷺ د تقدس (پاکۍ) مسئله د عقیدې مسئله ده او عقیده یا خود قران کریم څخه ثابتیږي او یا د متواترو احادیثو څخه ثابتیږي، د تاریخي روایاتو څخه خو چیري ثابتیږي بلکه د احادیثو د یو ډول "خبر واحد" څخه لا هم نه ثابتیږي. نو له همدې امله د صحابه کرامو ﷺ د عدالت داغونکي څومره روایات چي په تاریخ کي وي هغه ټوله په کثافت دانۍ کي د غورځولو وړ دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د رايي د اختلاف څخه چاره نسته

زموږ والد ماجد رحمة الله علیه عجبه خبره فرمايل، هغه دا چي په کوم ځای کي کومه قطعي خبره نه کيږي بلکي مختلف ډوله احتمالات وي او ډېر کسان پر هغه باندي غور او فکر کوي نو هلته د رايي د اختلاف څخه هيڅ چاره نسته. د رايي د اختلاف د نه کېدو صرف دوه صورتونه کېدلای سي: يا به ټول بې علمه وي چي يوه يو خبره وکړي نو ټول به يې سمدستي په ړندو سترګو ورسره مني او يا به ټوله منافقان وي چي رايه خو بل ډول وي مګر د ړانده تقليد په خاطر د خپل زړه خبره پټه کړي. ليکن که منافق هم نه وي او بې علمه هم نه وي بلکي عالمان او ديندار وي نو بيا به د رايي اختلاف خامخا رائحي او دا (اختلاف) يوائحي تر ديني مسائلو پوري خاص نه دی بلکي د هر علم او فن همدا حال دی. په ډاکټرانو کي اختلاف وي، په انجينرانو کي اختلاف وي، د قانون په تشريح کي د سترو محکمو ترمنځ اختلاف رائحي، داسي اختلاف ته هيچيري بد نه ويل کيږي. همدارنګه په قران او سنتو کي د صحابه کرامو رضي الله عنهم ترمنځ اختلاف راغلی او د مجتهدينو امامانو ترمنځ هم راغلی ليکن دا اختلاف دی "تفرق" نه دی، ډله بازي نه ده، اختلاف جائز دی، تفرق يعني سره جلا کېدل (بې اتفاقي او دښمني) کول جائز نه دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

درې شيان

پر تفرق باندي د خبرو کولو څخه مخکي دا خبره په ذهن کي ولرئ چي د اختلاف اړوند چي کومي خبري وسوې، د هغه حاصل او خلاصه درې شيان دي:

يو دا چي کوم اختلاف چي د قران او سنتو پر بنياد باندي د اخلاص او د الله جَلَّ جَلَالُهُ لپاره وي او په اختلاف کونکي کي دا اهليت موجود وي کوم چي د هغه لپاره ضروري دی نو دا اختلاف منع نه دی بلکي د امت لپاره رحمت دی.

دوهم دا چي دا اختلاف په داسي مسائلو کي وي چي قران او سنتو د هغه په اړه کومه قاطع فيصله نه وي کړې، داسي مسائل چي په هغه کي د اجتهاد ګنجايش وي يعني تر يوه د ډيرو رايو احتمال پکښې وي، په هغو کي چي هره ډله کومه رايه د دلائلو پر بنياد قايمه کړي نو هغه ناجائزه او ناخوښه نه وي.

نو څرنګه چي هغه ناجائزه نه ده نو د چا لپاره بيا دا جائز نه ده چي بل يو د دې په خاطر وترټي. مثلاً يو شخص رفع اليدين کوي، بل يې نه کوي، کونکي ته يې دا جائز نه ده چي نه کونکی وترټي او نه کونکي ته هم دا جائز نه ده چي هغه کونکی وترټي ځکه چي دلته هيڅ رايه منکر نه ده او پر غيرمنکر باندي اعتراض کول خپله منکر دی.

دريمه خبره دا چي مثلاً موږ وايو چي موږ حنفي يو او فلانکی شافعي دی يامالکي دی او يا حنبلي دی نو ددې دا هيڅکله مطلب نه دی چي د امام ابوحنيفه رحمة الله عليه قول يقيناً يقيناً صحيح دی او د امام شافعي رحمة الله عليه قول او يا

(c) ketabton.com: The Digital Library

د بل امام مثلاً امام احمد بن حنبل رحمة الله علیه قول یا د امام مالک رحمة الله علیه قول چې د دې په مقابل کې دی هغه نو یقیناً غلط دی، بلکې ددې مطلب دا وي چې زموږ قول " **مظنون الصواب**" او "**متحمل الخطاء**" دی، په داسي حال کې چې هغه بل قول "**مظنون الخطاء**" او "**متحمل الصواب**" دی. یعني غالب ګمان دا دی چې د امام ابو حنیفه رحمة الله علیه قول صحیح دی که څه هم ددې قول د غلطېدو احتمال هم سته او د نورو امامانو په اړه زموږ نظریه دا ده چې زموږ غالب ګمان دا دی چې هغه خطاء دی لیکن دا احتمال یې هم سته چې هغه دې صحیح وي.

د تفرق او ډله بازۍ د جواز هیڅ صورت نسته

دوهم شی "تفرق" دی یعني په مسلمانانو کې جلاوالی (بې اتفاقي) راوستل، دا دومره لویه ګناه ده چې شریعت په هیڅ حالت کې ددې اجازت نه دی ورکړی. د خنزیر غوښه چې څومره حرامه ده، د مسلمانانو سره جلاکول (په منځ کې دښمني راوستل) تر دې ډېر حرام کار دی! د خالصو انګورو شراب چیښل چې څومره لویه ګناه ده، په مسلمانانو کې جلاوالی راوستل تر دې لویه ګناه ده. تاسو وګورئ چې په بعضې انتهایي مجبورونکې حالاتو کې شریعت تر یوه حده د خنزیر د غوښو خوړلو او د شرابو چیښلو (مثلاً یو شخص د ډېرې سختې لوږې یا تندې په خاطر هلاک کیږي او کوم حلال شی میسر نه وي نو دومره د خنزیر غوښې خوړل یا شراب چیښل چې په هغه سره ځان بچ کړي، ددې اجازت یې کړی دی) لیکن په مسلمانانو کې یې د جلاوالي (دښمنۍ) اجازت په هیڅ حالت کې نه دی ورکړی. څومره چې موږ په قران او سنتو کې غور کړی دی او څومره چې زموږ بزرګانو موږ ته

www.taleemulislam-radio.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاربښونه کړې ده، موږ ته هم دا په نظر راغلې ده چې د "تفرق" او فرقه یا ډلي جوړولو هیڅ صورت جائز نه دی.

نهي عن المنکر څه وخت ضروري دی؟

د نن زمانې یو لوی مصیبت همدا دی چي یو تر بله د رایي اختلاف د خپل منځي جنګ او جګړې او د بې اتفاقۍ او جلاکېدو ذریعه ګرځول سوې ده. د شیطان یوه لویه قاعده دا ده چي هغه عالم ته د عالم په شکل کي راځي، صوفي ته صوفي جوړ سي او ورته راځي او فقیه ته فقیه جوړ سي راځي او هغه داسي پوهوي چي ګوره فلانکي شخص دا غلط کار وکړی او د حق خبره (هغه) ته کول فرض عین ده او په حدیث شریف کي راغلي دي:

مَنْ رَأَى مِنْكُمْ مُنْكَرًا فَلْيُغَيِّرْهُ بِيَدِهِ فَإِنْ لَمْ يَسْتَطِعْ فَبِلِسَانِهِ فَإِنْ لَمْ يَسْتَطِعْ فَبِقَلْبِهِ وَذَلِكَ أَضْعَفُ الإِيمَانِ.[5]

ژباړه: په تاسو کي چي کوم شخص هم د کوم بد کار کړنه ووېني نو هغه دي یې په لاس سره منع کړي، که یې ددې طاقت نه وي نو په ژبه سره دي یې منع کړي، او که یې ددې هم طاقت نه وو نو په زړه سره دي یې بد وګڼي او دا دایمان تر ټولو کمزورې درجه ده.

لیکن شیطان دا خبره ځني هیروي چي هغه شخص چي کوم کار منع کول غواړي هغه خو بد کار نه دی! ځکه چي ددې تعلق د مجتهد فیه مسائلو سره دی او د شرعي دلیل پر بنیاد دی او که بد کار هم وي او پر دې باندي د اعتراض کولو (یا بندلو) باندي د بلي لویي فتنې پیدا کېدلو بېره وي نو په

۵: رواه مسلم، کتاب الایمان، باب کون النهي عن المنکر من الایمان.....الخ، ج۱، ص۵۰

(c) ketabton.com: The Digital Library

داسي صورت کي "**نهي عن المنکر**" لا هم جائز نه دی، بلکي سکوت او چوپتیا واجب دي! په حدیث شریف کي چي راغلي دي چي: "مَنْ رَأَى مِنْكُمْ مُنْكَرًا فَلْيُغَيِّرْهُ بِيَدِهِ فَإِنْ لَمْ يَسْتَطِعْ...الخ" دلته د استطاعت (طاقت لرلو) څخه صرف حسي استطاعت او حسي قدرت مراد نه دی بلکي په قدرت کي دا خبره هم داخل ده چي که دډېر منکر کار د لیري کولو څخه د کوم بل منکر کار د پیدا کېدلو بېره وي یا په مسلمانانو کي د بې اتفاقۍ (دښمنۍ) بېره وي نو داسي ثابتیږي چي قدرت حاصل نه دی او دلته سکوت او چپوالی واجبیږي.

د حضرت ابو سعید خدري ﷺ واقعه

ددې مثال په صحیح مسلم کي د حضرت ابو سعید خدري ﷺ دا واقعه ده چي دده په زمانه کي مروان بن الحکم د مدینې منورې والي وو، ده (مروان) دا طریقه اختیار کړه چي د اختر په لمانځه کي یې خطبه د لمانځه څخه مخکي ورکول غوښتل، حضرت ابو سعید خدري ﷺ او هغه عیدګاه ته یو ځای راغلي وه، حضرت ابو سعید خدري ﷺ هغه د مصلی طرف ته ورمخ ته کړی تر څو د سنتو مطابق د اختر لمونځ مخته سي او خطبه وروسته سي، لیکن هغه منبر ته وختی نو یو شخص ودرېدی، هغه هیڅ سختي خبري ونه کړي لیکن صرف دا یوه جمله یې وویل:

الصَّلاَةُ قَبْلَ الْخُطْبَةِ

لمونځ تر خطبې مخکي کیږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لیکن مروان وویل چي هغه طریقه ترک (پاته) سوې ده، حضرت ابو سعید خدري AA ولاړ سو او ویې فرمایل:

أَمَّا هَذَا فَقَدْ قَضَى مَا عَلَيْهِ. (رواه مسلم، کتاب الایمان)

(دا شخص کوم چي دا مسئله یې بیان کړه) هغه دا فریضه اداء کړل چي دده پر ذمه وه.

اوس دلته د غور کولو خبره همدا ده چي دلته حضرت ابو سعید خدري رضي الله عنه او هغه شخص لره دا قدرت حاصل وو چي دوی مروان ونیسي او د منبر څخه یې لاندي راکښته کړي لیکن شرعي قدرت یې نه درلودی! ځکه که یې داسي کړي وای نو جنګ او جګړه رامنځ ته کېده، ځني خلګ د حضرت ابو سعید خدري رضي الله عنه پر طرف درېدل او ځني د مروان بن الحکم پر طرف کېدل چي ددې په نتیجه کي د مسلمانانو په منځ کي بې اتفاقي او درز پیدا کېدی. نو د حضرت ابو سعید خدري رضي الله عنه ددې قول څخه دا معلومه سوه چي دلته یوائي په خبره سره د هغه پوهـ کول کافي وه، د لاس د استعمالولو اجازت نه وو، نو معلومه سوه چي د منکر کار منع کول هم تر دې شرط پوري مشروط دي چي په دې سره د مسلمانانو ترمنځ بې اتفاقي، جلاوالی او درز رانسي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د اختر په لمانځه کي سجده سهوه ولي معاف ده؟

ددې يو بل مثال دا دی چي د شريعت مسئله ده چي که په لمانځه کي واجب پاته سي نو سجده سهوه واجيبږي ليکن فقهاوو ليکلي دي چي که د اختر په لمانځه کي واجب پاته سي نو سجده سهوه دي نه کول کيږي، وجه يې دا بولي چي د اختر په لمانځه کي مجمع ډېره زياته وي او د اختر د لمانځه طريقه د عامو لمونځو څخه يو څه مختلفه هم وي، که په دې کي سجده سهوه وکړل سي نو ډېر زيات خلګ چي په پوره ډول د مسائلو څخه خبر نه وي نو هغويد وارخطايي ښکار کيږي، څوک به سجده کوي، څوک به سلام ګرځوي، څوک به دريږي، بيا به ترمنځ جنګ جوړيږي، ځني خلګ به امام ته ګوته نيسي چي تا زموږ لمونځ را خراب کړی نو شريعت امت د جګړې کولو څخه د ساتني په خاطر دا حکم وکړی چي دلته سجده سهوه مه کوئ.

حطيم يې ولي په بيت الله کي نه کړی شامل؟

ددې يو بل ډېر واضح مثال دا دی چي بيت الله شريفه چي د ټول امت مسلمه تر قيامته پوري قبله ده، تاسو ته معلومه ده چي ددې سره نژدې يو څه حصه د "حطيم" په نامه ياديږي، دا په اصل کي د بيت الله حصه وه ليکن کله چي قريشو دا تعمير کړل نو د دوی سره د پيسو کمی وو نو ځکه هغو يو څه حصه پرېښول، په داسي حال کي چي د حضرت ابراهيم عليه السلام په واسطه ايښودل سوي بنيادونه د حطيم تر حصې پوري دي، حضرت رسول الله ﷺ يو ځل حضرت عايشې صدقې رضي الله عنها ته وفرمايل: که ستاسو قوم (يعني مسلمانانو) **حديث العهد بالاسلام** نه وای (يعني که چيري دوی تازه اسلام نه وای قبول کړی) نو ما دا بيت الله د حضرت ابراهيم عليه السلام د بنيادونو مطابق

(c) ketabton.com: The Digital Library

جوړول (لیکن څنګه چي خلګ نوي مسلمانان سوي دي نو ځکه خطره ده چي که زه دا یوه حصه ونړوم او د حطیم حصه ورسره شامله کړم نو په نوي مسلمانانو کي به ځني کسان د اختلاف ښکار سي چي په دې سره په مسلمانانو کي د درزاو بې اتفاقۍ بېره سته)[6].

وګورئ! رسول الله ﷺ مسلمانان د بې اتفاقۍ او جنګ څخه د ساتلو لپاره بیت الله چي تر قیامته د مسلمانانو قبله ده ناکمله پرېښول او تر اوسه لا همداسي نامکمله ده. په داسي حال کي چي دا د ټولي نړۍ د بیلونونو انسانانو قبله ده او ددې رتبه تر مسجد ډېره زیاته ده لیکن د مسلمانانو د بې اتفاقۍ، جنګ او جدل څخه د ساتني په خاطر یې دا همداسي نامکمله پرېښول.

د مسلمانانو د بربادۍ دوه اسباب

حضرت شیخ الهند رحمة الله علیه چي کله د انګرېزانو د مالټا د بندیخانې سختۍ او زحمتونه برداشت کړل او ازاد کړل سو نو بیرته یې دیوبند ته تشریف راوړی نو په یوه مجلس کي چي په هغه کي صرف علماء کرام وه داسي وفرمایل: موږ د مالټا ددې ټول قیام په وخت کي دوه سبقه زده کړل، په مجلس کي ډېر ستر ستر مشهوره علماء موجود وه، هغوی ټول ژر متوجه سول چي د خپل وخت امام چي دوې خبري زده کړي دي او راغلی دی، هغه به څومره مهمي خبري وي. نو ویې فرمایل: موږ دوه شیانو تباه کړي یو: یو د قران کریم څخه لیري والي، او بل د مسلمانانو د خپل منځي اختلاف. ما دا سبق

۶: بخاري، باب مَنْ تَرَكَ بَعْضَ الاِخْتِيَارِ مَخَافَةَ أَنْ يَقْصُرَ فَهْمُ بَعْضِ النَّاسِ....الخ، رقم الحديث: ۱۲۶، مسلم، رقم الحديث: ۱۳۳۳

(c) ketabton.com: The Digital Library

راوړی دی چې د ژوند ځومره لحظې چې پاته دي هغه به د قران مجید په خدمت کې او د مسلمانانو ترمنځ د اختلاف په ختمولو کې تیروو.
هره بدي تر یوه وخته او تر یوه حده تحمل کېدلای سي لیکن د مسلمانانو اختلاف او بېل والی په هیڅ حالت کې نه سي زغمل کېدلای.

په دوو مغرورو کسانو کې هیڅکله اتفاق نه سي راتلای

زموږ والد ماجد رحمة الله علیه به فرمایل چې د دوو مغرورو کسانو ترمنځ هیڅکله اتفاق نه سي راتللای، د اتحاد لپاره دا اړینه ده چې یو نفر د خپلو برېتونو د کښته کولو لپاره تیار سي، که دواړه خپل برېتونه لوړ ساتي نو هیڅکله به اتفاق نه وي.

مه خپل مسلک پرېږدئ او مه د بل په مسلک کار لرئ

څه کول په کار دي؟ د حکیم الامت حضرت تهانوي رحمة الله علیه ملفوظ چې ډېر لنډ دی د یادلو وړ دی هغه دا چې: " **مه خپل مسلک پرېږدئ او مه د بل په مسلک کار لرئ**". ځوک چې د هري مسئلې پیروي کوي هغه دي په خپل مسلک عمل وکړي لیکن په نورو دي غرض نه لري، دا هم هغه خبره ده چې په مجتهد فیه مسائلو کې هیڅ جهت بد نه وي او کله چې بد نه دی نو پر دې اعتراض کول هم جائز نه دی.[7]

۷: د تقلید یا د مذهب د اثبات په اړه د نړۍ د مشهور او منلي عالم شیخ الاسلام علامه مفتي محمد تقي عثماني حفظه الله کتاب "د تقلید شرعي حیثیت" او همدارنګه د نړۍ د مشهوري اسلامي مدرسې دیوبند د محقق عالم علامه سرفراز خان صفدر رحمة الله علیه کتاب "الکلام المفید في اثبات التقلید" یقیناً پر دې موضوع بهتریني علمي منابع دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خلاصه

نو زما د خبرو خلاصه دا راووتل چې اختلاف (په خپل حد کي) جائز دی او د اختلاف کونکو د نظرياتو احترام هم لازمي دی ليکن افتراق (بېل والی، بې اتفاقی، جنګ او شخړه) په هيڅ حال کې هم نه دی جائز، موږ د همدې افتراق له سببه تباه کېدونکي يو. د علامه اقبال ځني شعرونه ددې معاملې ډېره ښه ترجماني کوي، هغوی وويل چې:

منفعت ایک ہے اس قوم کی نقصان بھی ایک
ایک ہے سب کا نبی، دین بھی ایمان بھی ایک
حرم پاک بھی ، اللہ بھی ، قران بھی ایک
کیا بڑی بات تھی ہوتی جو مسلمان بھی ایک
فرقہ بندی ہے کہیے، اور کہیے ذاتیے ہیں
کیا زمانے میے پنپنے کی یہی باتیں ہیں

نن کفر زموږ د ختمولو لپاره سره يو سوي دي او موږ په خپل منځ کې يو د بل سره جنګونه او شخړې کوو! ضرورت ددې خبرې دی چې هر يو په خپل مسلک عمل وکړي او د ورونو په ډول يو ځای سره واوسيږي او سره يو سي د کفر مقابله وکړي، الله تعالی دې موږ ته ددې توفيق رانصيب کړي، آمين.

وَآخِرُ دَعْوَانا أَنِ الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِين

(c) ketabton.com: The Digital Library

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library